

ВИНОГРАДОВ Іван Олексійович

(1846 р., с. Хобол Староруського пов. Новгородської губ. - не раніше 1907 р.) - педагог і організатор комерційної освіти.

Народився в родині військового лікаря. По закінченні Новгородської гімназії вступає на фізико-математичний факультет Імператорського С.-Петербурзького університету (1864 р.), одночасно працює приватним вихователем, гувернером і репетитором, з 1871 р. - починає роботу в С.-Петербурзькому комерційному училищі на посадах репетитора при пансіоні і викладача арифметики в молодших класах.

У 1872 р., після захисту виконаної під керівництвом акад. П. Л. Чебишева кандидатської дисертації, присвяченої проблемам інтегрального обчислення, був затверджений у посаді штатного викладача математики С.-Петербурзького комерційного училища. З 1874 р. викладає в 1-й С.-Петербурзькій військовій гімназії і Пажеському корпусі, у 1882 - 1893 рр. обіймає посаду інспектора С.-Петербурзького комерційного училища. У 1893 - 1906 рр. за запрошенням Піклувальної ради працює директором Харківського комерційного училища Імператора Олександра III.

У Харкові І. О. Виноградов веде широку суспільну діяльність, будучи членом Харківського Благодійного товариства, Товариства піклування про хворих дітей, Піклування про сліпих учнів, відділення Піклування про глухонімих, Червоного Хреста, Місіонерського товариства й ін. Після виходу у відставку з 1906 р. був головою педагогічної ради Староруської жіночої гімназії.

Кандидат математичних наук (1872 р.), дійсний статський радник (1896 р.); кавалер орденів Російської імперії, у тому числі ордена Св. Станіслава 1-го ступеня (1899 р.).

ДУБЯГА Н.М.

дійсний статський радник, викладач історії, директор Харківського комерційного училища у 1906-1918 рр.

ТИМОФЄЄВ Володимир Федорович

(05.08.1858, Полтава - 14.12.1923, Харків).

Після смерті батьків залишився на піклуванні сестри Ганни Федорівни, яка викладала російську мову й історію в Харківській Марійській жіночій гімназії. У 1877 р. із золотою медаллю закінчує 3-ю Харківську гімназію і вступає до фізико-хімічного відділення фізико-математичного факультету Імператорського Харківського університету (1877 - 1881), де одержав фундаментальну наукову підготовку, ставши учнем засновника харківської наукової школи фізичної хімії проф. М. М. Бекетова. Як приват-доцент університету (1887 р.) продовжив освіту під час закордонного відрядження в навчальних закладах

Парижа, Гейдельберга (1889 - 1891 рр.). У квітні 1894 року захистив дисертацію магістра хімії «Дослідження над розчинністю речовин в органічних розчинниках» і був призначений на посаду екстраординарного професора по кафедрі технічної хімії фізико-математичного факультету ІХУ.

У 1900 р. за конкурсом обраний професором кафедри фізичної хімії Київського політехнічного інституту, обіймав посаду директора КІІ. У 1906 р. у ІХ захищає докторську дисертацію.

У 1908 р. повернувшись у Харків, очолює кафедру неорганічної, а потім фізичної хімії ІХУ, організовує лабораторію фізичної хімії і веде інтенсивну наукову роботу. Багато часу приділяє широкій громадській, суспільній діяльності, здобуває заслужений авторитет серед громадськості міста. Бере участь у роботі Товариства грамотності, першої Харківської читальні і Харківської публічної бібліотеки, Фізико-хімічного товариства при Харківському університеті. Читає курс фізичної хімії на Вищих жіночих курсах товариства працюючих жінок. У 1912 р. Піклувальною радою обирається на посаду директора Вищих комерційних курсів Харківського купецького товариства, бере активну участь у їх організації, читає там курс загальної хімії. Цю посаду залишив 23.08.1919 р. за станом здоров'я.

Після закінчення Громадянської війни призначений директором Українського інституту прикладної хімії (1922 р.), виступивши при цьому його безпосереднім організатором, створює при Інституті народної освіти першу в Україні науково-дослідну кафедру фізичної хімії.

Професор В. Ф. Тимофєєв був видатним представником харківської наукової школи фізичної хімії, організатором науки й освіти, громадським і суспільним діячем, чие ім'я створює славу нашого міста.

Доктор наук (1906 р.), професор (1894 р.). Нагороджений державним нагородами Російської імперії.

Деякі роботи:

Исследования над растворимостью веществ в органических растворителях.- Харьков, 1894.

О теплоте образования неводных растворов.- Киев, 1905.

Физическая химия.- Харьков, 1923.

ФОМІН Петро Іванович

Народився в 1873 р. в Москві. Після закінчення гімназії вступив до Московського університету і в 1895 р. перевівся до Харківського університету на юридичний факультет. Закінчив університет в 1897 р.

Довгий час працював завідувачем статистикою і секретарем Ради з'їзду гірничопромисловців півдня Росії. З 1912 р., читав лекції в якості приват-доцента в Харківському університеті і в Харківському комерційному інституті, а з 1920 р. - в Харківському інституті народного господарства. У 1919-1923 рр. займав посаду ректора ХІНХа, а з 1924 р. - декана економічного факультету інституту. З 1921 р, керував науково-дослідною кафедрою

світового господарства, беручи участь не тільки в розробці проблем світового господарства і місця в ній України, а й в підготовці наукових кадрів економістів для республіки. Співпрацював з Н.Ф. фон-Дитмаром, російським громадським і політичним діячем, Головою Ради з'їздів гірничопромисловців півдня Росії в 1906-1917 рр.

У Харківському університеті П. Фомін читав курс фінансів. У Харківському комерційному інституті він працював з моменту нею освіти і читав курс економічної географії, організував Кабінет економічного вивчення Росії. Під його керівництвом публікувалися «Бюлетені» цього Кабінету. У 20-х роках комерційний інститут був реорганізований в Інститут народного господарства. П. Фомін читає там курси політичної економії, економіки гірничої промисловості, а також курс світового господарства.

Наукові роботи П. Фоміна присвячені проблемам економічної теорії і практики. Серед них багатотомна праця з історії гірничої та гірничозаводської промисловості України.

У 1915 р. він завершив роботу над першим томом, в якому історія нашої промисловості досліджена до кінця 70-х років, коли закінчився період посиленого залізничного будівництва, який змінив промислову структуру Донецького басейну. Робота була історико-економічне дослідження, в якому автор цікавився "виключно економічною стороною питання, зупиняючись на тих фактах і явищах, на тих галузях гірської південній промисловості, які мають промислове значення, які придбали собі положення на ринку". Перший том праці був представлений в якості магістерської дисертації. Захист відбувся в публічному засіданні юридичного факультету 13 березня 1916 р. і йому було присуджено вчений ступінь магістра політичної економії і статистики. Праця П. Фоміна отримала високу оцінку. І не тільки як перша фундаментальна праця, присвячена історико-економічному дослідженню досвіду розвитку гірничої та гірничозаводської промисловості, але і як серйозне теоретичне дослідження.

Професор П.І. Фомін поєднував науково-педагогічну діяльність з роботою з управління економікою України. У 1918-1920 рр. він завідував фінансовим відділом Харківського губернського земства Союзу споживчих товариств півдня Росії. З 1920 по 1928 рр. працював в українському раді народного господарства України, займаючи посади завідувача науково-технічним видавництвом, члена комісії з трестування, заступника начальника економічного управління, завідувача економічним відділом, начальника економічного управління, а потім знову заступника начальника, економічного управління. Його численні статті та книги, про публіковані в роки роботи в ВРНГ, зіграли важливу роль у розвитку економічної науки і представляють безсумнівний інтерес в умовах переходу України до ринкової економіки.

Професор П.І. Фомін неодноразово виступав з ідеями про необхідність вивчення ринкової кон'юнктури і з'єднанні відповідних наукових установ в Україні. Йому належать пропозиції про створення інституту економічного вивчення Росії (1914 р.), про утворення спеціальною наукової установи, завданням якою було б вивчення і узагальнення закономірностей і тенденцій економічного розвитку (1926 р), про створення економічного науково-дослідного інституту (1926- 1927 рр.). Він веде і практичну роботу з вивчення економічної кон'юнктури і очолює створені за його ініціативою установи: Кабінет економічного вивчення Росії Харківського комерційного інституту, Комісію економічних досліджень української промисловості при ВРНГ України, Кабінет Донецького басейну при науково-дослідній кафедрі прикладної економіки.

Брав активну участь в економічній дискусії, публікувався в періодичних виданнях: "Український економіст", "Планове господарство", "Господарство Донбасу". Удостоєний ряду урядових нагород і почесних звань. У 1929 р. академіки В. Левитський, К. Воблий та М. Гітуха рекомендували П. Фоміна в дійсні члени Всеукраїнської академії наук.

Публікації:

Загальна характеристика російських фінансів (1912);

О синдикатах і трестах. Предмет і завдання вчення о синдикатах і трестах (1912);

Нариси економічного опису Росії (1914);

Гірська і гірничозаводська промисловість півдня Росії. Т. І. Історія гірничої та гірничозаводської промисловості півдня Росії з часу виникнення до 80-х років минулого століття (1915);

Синдикати і трести (1919);

Гірська і гірничозаводська промисловість півдня Росії. Т. І. Історія гірничої та гірничозаводської промисловості півдня Росії від вісімдесятих років минулого століття до світової 1914 г. (1924);

Наука про господарстві на Україні за 10 років. Підсумки і перспективи, (1927). Історія економічної думки (словник-довідник) / С. П. Кучин, Е. Л. Лортікян - 2-е видання, доповнене. - Х .: Товариство "Наука і знання", 2012. - С. 203 - 205.

КУСТОЛЯН Євген Олександрович

(13.12.1898 р., Харків. - 02.09.1937 р., Київ).

Народився в родині кустаря-кравця, селянина із с. Козельщина Харківської губ. Закінчивши в 1910 р. курс Першого училища ім. Ф. С. Харкова Харківського товариства грамотності, вступає у Харківську торгову школу ОВВП, яку успішно закінчує в 1915 р. У 1917 р. вступає в Червону Армію, бере участь у боях на фронтах Громадянської війни. У 1919 - 1921 рр. - військовий комісар 888,889,884 військових госпіталів м. Харкова, співробітник Артема (Сергєєва).

У 1921 - 1924 рр. навчається на промисловому факультеті ХІНГ, потім закінчує аспірантуру. Успішно займається науковою працею, пише низку робіт з економіки металургійної промисловості, з науково-ознайомлювальними цілями відвідує Німеччину. Веде курси «Економіка промисловості» і семінар «Раціоналізація». З 1928 р. - проректор з навчальної частини, завідувач кафедри, професор. У жовтні 1929 - вересні 1930 рр. очолює ХІНГ і активно проводить програму його реформування і розвитку.

Після реорганізації інституту продовжує роботу в ХІЕІ; у 1931 р. за направленням ВКП(б) призначається заступником голови Держплану при Держраді; у 1932 р. - помічник секретаря ВКП(б) Л. М. Кагановича. У 1933 р., у зв'язку з новим призначенням П. П. Постишева, призначений зам. голови Харківської міськради. У 1934 р. призначений на посаду завідувача Харківського обласного відділу народної освіти. За направленням КП(б)У в 1935 р. був призначений заступником начальника республіканського управління народногосподарського обліку при РНК УРСР.

22.06.1937 р. арештований за сфабрикованим обвинуваченням у шкідницькій фальсифікації результатів Всесоюзного перепису 1937 р. в Україні; розстріляний. Реабілітований посмертно.

Сферою наукових інтересів Є. О. Кустоляна була економіка промислового виробництва: належачи до першого покоління випускників створеної в кінці ХІХ - початку ХХ ст. харківської системи професійної економічної освіти, він був гідним представником наукової школи П. І. Фоміна. Є. О. Кустоляну належить внесок у формування інженерно-економічної спеціалізації в рамках промислового факультету ХІНГ, а потім Харківського інженерно-економічного інституту.

Професор (1928 р.).

Деякі роботи:

Кустолян Е. А. К вопросу об исчислении эффективности загрузки предприятия металлопромышленности. (По материалам завода «Серп и Молот») // Вопросы экономики Донецкого бассейна. - 1928. - № 3-4. - С. 17 - 22.

БІДНИЙ Василь Герасимович

(12.07.1897, ст. Куп'янск-Узлова Харьк. губ.- 1946, Харків).

З родини кондуктора Південної залізниці. У 1911 р. вступив учнем-стипендіатом у Вчительську семінарію м. Вовчанськ, по її закінченні працював вчителем у с. Верхня Писарівка Вовчанського повіту. У червні 1916 р. був мобілізований, у званні прапорщика служив командиром взводу в 249 і 283 піхотних запасних полках Південно-Західного фронту.

З лютого 1917 р. брав активну участь у національному військовому русі, був обраний членом і заступником голови полкового комітету, у грудні 1917р.- товаришем голови фронтової ради Південно-Західного фронту. Зі складу останньої був виключений за виступ проти політики Центральної Ради «з питання про заключення сепаратного миру, запрошення німців на Україну і відношення до Радянської влади». Після повернення на батьківщину працював учителем початкової школи. Брав участь у діяльності Української комуністичної партії (боротьбістів). Після її ліквідації був прийнятий у члени ВКП(б) і знаходився на виборчій партроботі в м. Харків і губернії, у політичному складі РСЧА.

У 1926 р. закінчив Харківський інститут народного господарства. З вересня 1924 по 1929 рр. працював у ХІНГ викладачем, деканом робітфаку, закінчив курс аспірантури з прикладної економіки. У 1930 - 1931 рр.- завідувач кафедри обліку і калькуляції, директор ХІЕІ.

У 1932 - 1934 рр.- співробітник Управління справами Раднаркому УРСР, у 1934 -1936 рр.- начальник сектора важкої промисловості Харківського Облмісцьпрома. У 1936 - 1937 рр. - завуч і викладач школи № 100 (Харків). Як близький співробітник М. Скрипника піддавався політичним переслідуванням, арештам (03.1938-06.1940 рр.), які не завершилися формальним засудженням. З 1941 р. працював на посадах планово-економічної служби заводу ім. Дзержинського (Харків).

Сферою наукових інтересів В. Г. Бідного була організація і економіка соціалістичної промисловості, економічне планування.

БРАГІН Іван Дмитрович

(1893 с. Петропавлівка Єкатериносл. губ. - не раніше 1938).

Народився в селянській родині. До 1914 р. був робітником Петровського металургійного заводу в Єкатеринославі. В роки Першої світової війни був мобілізований, до 1917 р. знаходився в лавах армії. Після Лютневої революції примкнув до більшовиків, проводив пробільшовистську агітацію серед солдатів. У 1918 р. став членом РСДРП(б); діяв як активний учасник більшовицького підпілля, керівник партійної організації одного з «повстанських районів».

У 1920 - 1924 рр. служив у РСЧА, послідовно займаючи посади комісара кавалерійської дивізії, начальника оборони 13-ї армії, Окружного військового комісара. У 1925 р. був демобілізований.

З 1925 р. працював у Наркомземі, одночасно навчався в Харківському інституті народного господарства, закінчивши який, перейшов на посаду старшого інженера з промисловості ВРНГ України, потім був направлений у Сектор сільськогосподарських кадрів ЦК КП(б)У.

З 25 травня 1934 по 1938 рр.- директор Харківського інженерно-економічного інституту. Брав участь у розробці і проводив у життя програму розвитку інституту.

ЯМПОЛЬСЬКИЙ Стефан Михайлович

(21.12.1906, м. Ізюм, Харк. губ.- 1998, Київ) - видатний український економіст і організатор вищої освіти.

З родини потомственного коваля. Після закінчення семирічної школи в 1921 р. працював молотобійцем у кузні. Закінчивши індустріально-технічну профшколу (1924 р.), продовжив трудовий шлях в Ізюмських головних залізничних майстернях. У 1927 р. за путівкою ЦК ЛКСМУ був направлений на IV курс робітфаку ХІНГ. З 1928 р.- студент промислового факультету ХІНГ, після його реорганізації в 1930 р.-машинобудівного факультету ХІЕІ.

У 1932 р. був залишений в аспірантурі для підготовки до науково-педагогічної діяльності в галузі економіки, планування й організації машинобудівного виробництва. Виявив неабиякі здібності дослідника й організатора навчального процесу, ще будучи студентом. У грудні 1931 р. призначається заступником декана, потім - деканом загальнотехнічного, машинобудівного факультетів, завідувачем навчальної частини інституту, заступником директора з навчальної та наукової роботи, а з 1938 р. очолює інститут. Паралельно з основною роботою тісно зв'язує свою наукову діяльність з народно-господарською практикою, впроваджує цілу низку своїх наукових розробок на харківських промислових підприємствах, здійснює програму розвитку ХІЕІ.

У 1942 - 1943 рр. працює заступником директора Московського інженерно-економічного інституту ім. С. Орджонікідзе, зав. відділом науково-технічної пропаганди АН СРСР, уповноваженим Президії АН СРСР у м. Москві, заступником завідувача лабораторії № 2 академіка І. В. Курчатова. У 1944 - 1953 рр.- директор Львівського політехнічного інституту, у 1957 - 1965 рр.- ректор Одеського політехнічного інституту.

У 1965 - 1970 рр.- директор інституту економіки АН УРСР, у 1970 - 1972 рр.- член Держплану УРСР, голова Ради з вивчення продуктивних сил УРСР АН УРСР, член ряду наукових рад АН СРСР і АН УРСР (у т. ч. з 1975 р.- Науково-координаційної ради з економічних проблем науково-технічного прогресу Інститутів економіки АН УРСР, БССР і МССР), у 70-х - 80-х рр. також був членом редколегії журналу «Економіка Радянської України».

Доктор економічних наук (1961 р.), професор (1961 р.). Нагороджений орденом Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора, двома орденами Знак Пошани, медалями. Заслужений діяч науки УРСР (1967 р.), академік АН УРСР (1967 р.), лауреат премії АН УРСР ім. А. Г. Шліхтера (1981 р.)

Деякі роботи:

Вопросы скоростного проектирования и освоения новых конструкций в машиностроении.- М.; Я., 1944.

Скоростное освоение новых производств.- М., 1949.

Экономика освоения новых конструкций машин /С. М. Ямпольский, Я. Б. Зр-лих- М., 1964.

Экономическая наука и хозяйственная реформа / Редкол.: С. М. Ямпольский (оте. ред.) и др.- К., 1970. Вопросы измерения и анализа научно-технического прогресса / С. П.. Ямпольский, В. Г. Чирков.- К., 1971.

ТЕСЛЕНКО-ПОНОМАРЕНКО Феодосій Федотович

(06.05.1905, с. Харківця Полтав. губ.- 1973, Харків).

Народився в селянській родині. Після закінчення трирічних педагогічних курсів у 1925 р. був направлений на роботу в м. Лубни вчителем молодших класів трудової школи.

У 1927 р. вступає у ХІНГ, після його реорганізації продовжує навчання в ХІЕІ, закінчуючи його хімічний факультет. Був залишений в аспірантурі; послідовно займає щаблі адміністративного зростання від асистента до декана хімічного факультету (1935 р.), завідувача

кафедри економіки й організації хімічного виробництва (1944 р.), директора ХІЕІ (1947 р.). На останній посаді вирішує складні питання швидкого чисельного зростання студентського контингенту, вдосконалення навчально-виховного процесу і розвитку матеріальної бази інституту в післявоєнні десятиліття.

На посаді ректора ХІЕІ Ф. Ф. Тесленко-Пономаренко виявив себе як видатний педагог-новатор, організатор навчального і виховного процесів. Вів систематичну науково-дослідну роботу в галузі технології й економіки коксохімічної промисловості.

Кандидат економічних наук, доцент (1940 р.). Нагороджений орденом Знак Пошани (1953 р.), орденом Трудового Червоного Прапора (1961, 1966 р.), медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941 - 1945 рр.».

Деякі роботи:

Высшее качество подготовки специалистов // Красное Знамя.- 1950.-28 марта.

Институт и завод П Правда Украины.- 1952.- 6 февраля.

Первоочередные вопросы организации научно-исследовательской работы // Вестник высшей школы.- 1956.

Харьковский инженерно-экономический институт / I БСЗ.- Т. 46.- 1957.

Экономика, организация и планирование производства на углеобогатительных фабриках: Учеб. пособ. для горных техникумов / А. М. Беликов, Ф. Ф. Тесленко-Пономаренко.- 1957.

Экономическое обоснование использованных донецких газовых углей в шахтах коксохимических заводов Украины для производства доменного кокса П Кокс и химия.- 1958.-№ 7.- С. 18 - 24.

Экономика коксования газовых углей Донецкого бассейна / П. Е. Сект, Ф. Ф. Тесленко-Пономаренко Экономика Советской Украины.- № 1.-1961.

Экономика комплексной переработки углей Львовско-Волинского бассейна методом коксования П. Экономика Советской Украины.- 1962.- № 5.

ШТЕЦЬ Костянтин Олександрович

(27.06.1913, Бахмут - 01.03.1997, Харків).

Народився в родині службовця. У 1928 р. після закінчення семирічної школи вступив до кооперативного технікуму в м. Артемівськ. З 1931 по 1934 рр. працював за спеціальністю в об'єднанні «Вугілля». У 1934 - 1939 рр. проходить курс навчання на металургійному факультеті ХІЕІ, по закінченні якого був запрошений в аспірантуру, однак подальше навчання було перервано війною.

З липня 1941 по липень 1946 рр. знаходився в рядах діючої армії на Брянському, Центральному, 1-му Білоруському фронтах. Закінчив війну в званні гвардії майора на посаді помічника командира артилерійської бригади з тилу.

Після демобілізації повертається в аспірантуру ХІЕІ. Усе подальше життя К. О. Штеця було пов'язане з рідним інститутом: тут він захищає кандидатську дисертацію, працює деканом металургійного факультету, завідувачем кафедри економіки й організації металургійного виробництва, ректором (1966 - 1977 рр.). Виступає ініціатором відкриття факультетів організаторів виробництва, ОМОЕІ й економічного, послідовно проводить програму інформатизації навчального процесу, реалізує ряд новаторських починань в організації вищої інженерно-економічної освіти. Усіляко підтримував розвиток студентської науки.

К. О. Штець - крупний учений-економіст, автор низки фундаментальних робіт в галузі економіки металургійного виробництва, використання математичних методів у плануванні і моделюванні виробничих і технологічних процесів.

Доктор економічних наук, професор (1970 р.). Нагороджений орденом Червоної Зірки (1943 р.), орденом Вітчизняної війни II ступеня (1945 р.), орденом Трудового Червоного Прапора, медалями «За звільнення Варшави», «За узяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною», «За трудову доблесть» (1961 р.).

Деякі роботи:

Организация и планирование производства на металлургических предприятиях / К. А. Штец, Л. М. Либерман, И. М. Самет.- К., 1961.

Использование математических методов и вычислительной техники в организации и планировании металлургического производства // Труды межвузовской научной конференции по применению математики и электровычислительной техники в экономике,- Л., 1963.

Управление и оптимальная организация производства в мартеновских цехах / К. А. Штец, А. А. Мурлыкин.- К., 1967.

Математическое моделирование производственных процессов в черной металлургии // Республиканский межведомственный научно-технический сборник МВССО УССР «Экономика и организация промышленного производства».- 1972.- № 8.

СІРОШТАН Микола Антонович

(1923, с. Андріївна Полтавської обл. - 2014, Харків).

Народився в селянській родині. У 1941 р. після закінчення Зачепилівської середньої школи вступив до Сумського артилерійського училища, з серпня 1941 р. по травень 1945 р. служив у лавах діючої армії, війну закінчив у Берліні. Був поранений, інвалід ВВВ II групи.

Після війни учився в Академії суспільних наук у Москві, викладав політекономію в медичному, сільськогосподарському, гірничому інститутах Харкова. У 50-х -70-х рр. знаходився на адміністративній і партійній роботі. Очолював відділ пропаганди і агітації

Дзержинського райкому партії, обирався секретарем Сахновщинського райкому, завідував відділом науки навчальних закладів Харківського обкому КПУ. В 1970-ті рр.- секретар обкому партії, обирався депутатом районної, міської й обласної Рад депутатів трудящих, багато років очолював планово-бюджетну комісію Харківської міської ради.

У 1979 - 1999 рр.- ректор ХІЕІ, ХДЕУ.

Автор низки наукових і учбово-методичних робіт з актуальних проблем сучасної світової економіки.

Кандидат економічних наук, професор. Академік. Нагороджений орденом Бойового Червоного Прапора, орденом Вітчизняної Війни I ступеня, орденом Червоної Зірки, орденом Богдана Хмельницького III ступеня, орденом «Знак Пошани», трьома орденами Червоного Прапора, 40 медалями. Заслужений працівник вищої школи України, президент Всеукраїнської асоціації викладачів економіки.

Деякі роботи:

Економічний словник-довідник XXI століття / М. А. Сіроштан, Г. М. Григорян, Л. М. Седова.- Х., 1999.

Економіка в запитаннях і відповідях / М. А. Сіроштан, Л. О. Українська, Н. І. Бережна. - Х., 2000.

Погляди економіста на події минулі, сучасні і майбутні.- Х., 2000.

Про деякі важливі проблеми XXI століття. Глобалізація і анти глобалізація: Навч. посів.-Х., 2002.